

19 Μαρτίου 2019

Ιερομόναχος Δομέτιος (Τριχινέας) του Ιερού Κελλίου Αγίου Υπατίου (8 Ιουνίου 1909 - 21 Νοεμβρίου 1985)

/ Το Συναξάρι της Πεμπτουσίας / Αγιολογία / Συναξαριακές μορφές

Γεννήθηκε ο κατά κόσμον Δημήτριος Τριχενέας του Δημητρίου και της Μαρίας στην Τιλίσκα Σιμπίου της Ρουμανίας στις 8.6.1909. Οι γονείς του ήταν ποιμένες προβάτων. Το 1915 οι γονείς του με τα ποίμνιά τους μετακινήθηκαν στα μέρη της Κριμαίας. Ο ίδιος έμεινε με την ευλαβέστατη γιαγιά του. Το 1922 είδε στον ύπνο του την Παναγία να τον ξεναγεί στα μοναστήρια του Αγίου Όρους.

Το ίδιο έτος, παρά τις πολλές αντιρρήσεις πολλών, για το ότι ήταν πολύ μικρός, αποφάσισε να έλθει στο θεομητροβάδιστο και θεομητροσκέπαστο Περιβόλι της Παναγίας. Μαζί του ήταν ο ιεροδιάκονος Γερόντιος και ο ιερομόναχος Διομήδης. Με πλοίο από την Κωνσταντζα ήλθαν στη Θεσσαλονίκη. Κατευθύνθηκε στο Βατοπεδινό Κελλί του Αγίου Υπατίου. Γέροντας ήταν ο αυστηρός και εγκρατής μοναχός Θεοδόσιος. Είχε μία ευλογημένη πενταμελή αδελφότητα. Από τον καλοκάγαθο ιερομόναχο Γεράσιμο του Κελλιού τους έμαθε μουσικά και την αγιορειτική τάξη. Ο Γέροντάς του επέμενε πολύ στην εκκοπή του ιδίου του θελήματος, για να οδηγηθεί ασφαλώς και συντόμως στην απαραίτητη και μεγάλη αρετή της ταπεινώσεως. Μοναχός εκάρη, μετά πολλών δακρύων προς τη Θεοτόκο κι εγκαρδίων ευχαριστιών και δοξολογιών προς τον Πανάγαθο Θεό, το 1929. Το 1937 χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος από τον σχολάζοντα μητροπολίτη

Μιλητουπόλεως Ιερόθεο († 1956). Το 1964 ανέλαβε καθήκοντα Γέροντος στο Κελλί τους.

Στις 8.2.1965 ανέλαβε την ηγουμενεία της ιεράς μονής Αγίου Γεωργίου Ζωγράφου, ενθρονισθείς από την Ιερά Κοινότητα του Αγίου Όρους. Ήταν ο πρώτος Ρουμάνος ηγούμενος στη νεότερη ιστορία του Αγίου Όρους. Στη μονή βρήκε ακαταστασία, λειψανδρία κι ερήμωση. Στη δεκαετία που παρέμεινε, προσπάθησε υπομονετικά κι επίμονα να την οργανώσει, ν' αυξήσει τους λίγους Βούλγαρους μοναχούς που βρήκε, να εξωραΐσει το Καθολικό, να τακτοποιήσει το τυπικό και ν' ανακαινίσει κάπως τα κτίρια. Κατόπιν επέστρεψε πάλι στο Κελλί του Αγίου Υπατίου.

Υπήρξε διακριτικός, απλός και ταπεινός εξομολόγος. Ήταν Πνευματικός και των πατέρων της μονής Κωνσταμονίτου. Από το πετραχήλι του πέρασαν πολλοί μοναχοί και λαϊκοί, Έλληνες, Ρουμάνοι και Βούλγαροι. Ήταν άνθρωπος αγάπης και υπομονής. Προσπαθούσε, όσο μπορούσε, με κάθε τρόπο να βοηθήσει τους σε διάφορους πειρασμούς συνανθρώπους του.

Έφτιαχνε μόνος του διάφορες συνταγές από βότανα, για διάφορες ασθένειες, και αρκετοί γίνονταν καλά. Μάλλον βοηθούνταν από την προσευχή του και την ευχή που διάβαζε. Για να κρύβει την αρετή του, έλεγε πως τα βότανα έκαναν καλά τους ασθενείς.

Στο απέριττο κελλί του, ανάμεσα στις πολλές εικόνες που είχε, ξεχώριζε μία εικόνα της Παναγίας, Την είχε ιδιαίτερη ευλάβεια και συχνά την κατασπαζόταν, αναδέδουσα μία υπέροχη ευωδία. Δεν ήταν από πλευράς τέχνης σπουδαία. Ήταν μία εικόνα νεότερης τέχνης, του 19ου αιώνα, μ' ένα επάργυρο πουκάμισο.

Ο ιερομόναχος Δομέτιος σ' έναν επισκέπτη του έλεγε: “Να ζούμε τη ζωή του Χριστού, ν' αγαπούμε και να μελετούμε το Ευαγγέλιο, ν' αγαπούμε τον Χριστό πρώτα, πολύ και πάνω άπ' όλα, που είναι ο μόνος αληθινός διδάσκαλος. Οι πιστοί να τηρούν τις θείες εντολές, να έχουν καθαρή εξομολόγηση, συχνή θεία μετάληψη με δάκρυα κι ελπίδα δυνατή στο έλεος του Παντοδύναμου και Παναγάθου Θεού...”

Ανεπαύθη εν Κυρίω ο θεοτοκοφιλής Ζωγραφήτης Προηγούμενος την ημέρα της εορτής των Εισοδίων της Θεοτόκου, στις 21.11.1985.

Πηγές - Βιβλιογραφία: Ioanichie Balan archim., Archimandrite Dometian Trihenea, The Orthodox word 216/2001, σσ. 26-38 (μετάφραση Ιερομονάχου Σισώη, τον οποίο ευχαριστούμε).

<http://bit.ly/2HGBx04>